

Sygn. akt III CNP 19/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w Warszawie
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt II Ca .../15,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód R. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., - zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. - skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi. Uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, a brak któregośkolwiek z tych elementów konstrukcyjnych skargi skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (por. m.in. postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 oraz z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12 - nie publ.).

Skarga posiada wyodrębnioną część redakcyjną, w której przytoczono podstawę skargi w postaci naruszenia przepisów prawa materialnego, i jej uzasadnienie. Skarżący zarzucił błędne zastosowanie § 22 ust. 8 pkt 2 zd. 2 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy (dalej: „o.w.u.”) przez jego błędne zastosowanie. Ponadto zarzucił naruszenie § 22 ust. 8 pkt 2 o.w.u. oraz § 20 ust. 2 w zw. z § 22 ust. 8 pkt 1 o.w.u. poprzez ich błędną wykładnię.

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem. Przez przepisy prawa materialnego należy rozumieć, tak jak w odniesieniu do skargi kasacyjnej, jedynie normy wynikające z konstytucyjnych źródeł prawa (por. art. 87 Konstytucji), tj. Konstytucji, ustaw, umów międzynarodowych, aktów normatywnych niższego rzędu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1998 r., II CKN 3/98, nie publ., z dnia 2 grudnia 1998 r., I CKN 907/97, nie publ. oraz z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 594/98, OSNAPiUS 2000, nr 13, poz. 526). Nie można do nich zaliczyć postanowień ogólnych warunków umów, w tym ubezpieczenia. Są one jedynie tzw. wzorcem kwalifikowanym i wiążą strony dlatego, że stały się składnikiem umowy łączącej strony. Nie mają one jednak charakteru normatywnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1999 r., III CKN 299/98, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1998 r., I CKN 774/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 29). Z tych względów tylko zarzut ujęty w punkcie pierwszym podstaw skargi, w którym oprócz wskazania naruszenia wskazanego postanowienia o.w.u. powołano także art. 140 i art. 58 § 3 k.c. opiera się na podstawie wskazanej w art. 424⁴ k.p.c., a tym samym spełnia wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. - przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia.

Według art. 424 § pkt 3 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna wskazywać również przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Jest to wymaganie oddzielne, niezależne od wymagania przytoczenia w skardze podstaw skargi i ich uzasadnienia, jak również od wniosku o stwierdzenie niezgodności z prawem. Ustawodawca wyraźnie wyodrębnił bowiem podstawy skargi, w tym przepisy składające się na ich uzasadnienie, od przepisów (przepisu), z którymi jest niezgodny zaskarżony wyrok. Przepisy wytykane w ramach podstaw skargi nie muszą być bowiem tożsame z przepisami, z którymi wyrok jest niezgodny. Nie spełnia tego wymagania skarga, która nie zawiera rozróżnienia pomiędzy podstawą skargi a przepisami, z którymi nie jest zgodny wyrok. Tym bardziej w sytuacji, w której w ramach podstawy skargi kasacyjnej powołano się na postanowienia o.w.u., które nie mają charakteru normatywnego.

Skarga powinna także wykazywać, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Skarżący ma więc obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe przez przedstawienie analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Wprawdzie skarżący zawarł taki wywód, ale odniósł się w nim tylko do niedopuszczalności zaskarżenia wyroku apelacją i skargą kasacyjną. Nie odniósł się w nim do kwestii niedopuszczalności zaskarżenia wyroku skargą o wznowienie postępowania. Tym samym nie można przyjąć, aby skarżący sprostął obowiązkowi wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przytoczonych względów skarga, jako niespełniająca wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

kc

jw